

mu naj odpusté vsa razžaljenja, s katerimi je njih drago življenje tolikokrat grenil; zraven jim tudi pové kedaj in kakó je bil začetek njegovemu spreobrnjenju ter jim naposled razodene še željo, vse premoženje, katero mu mislijo zapustiti, ubožčekom in sirotam prepustiti, svoje življenje pa Bogu posvetiti. Ni mogoče popisati veselja, katero so starši v tem trenutku občutili nad svojim poboljšanim sinom. S solzami serčnega veselja sta ga oče in mati pritiskala na svoji persi, in mu radovoljno privolila izpeljavo njegovega sklepa.

Čez nekaj let po tej dogodbi stal je novomašnik Konrad pred oltarjem in je daroval pervikrat nekervavo daritev sv. maše nebeskemu Očetu, katere so se vdeležili tudi njegovi dobri in pobožni starši.

Peter Gros.

Kapelica v gozdu.

Milko, zal mladeneč lepega in pobožnega življenja, popolnoma izurjen mizarskega rokodelstva, v čednej obleki in s teškim kernirjem na rami koraka nekega poletnega dne po poti, ki je peljala skozi velik zaraščen gozd.

Solnce se je že globoko k zahodu nagnilo, ko spozná Milko, da je pravopet zgrešil, in daleč v gozdu zašel. Vedno temneje postaja v gozdu, in Milkota obide žalost, da bo moral v dolgočasnem in neznanem gozdu prenočiti. Hitro prebira noge in se milo ozira na razsvitljene verhove gozdnih dreves, od katerih so se žarki zahajajočega solнца poslavljal. Pa kmalu obstane in ves zavzet gleda neko svitlobo tam med visokimi jelkami, ki se blišči kakor svitla danica na jasnem nočnem nebesu. — Še hitreje koraka zdaj Milko po germovji in prerasenem robidovji in kmalu je iz goščave na planem, na katerej zagleda ne daleč pred seboj med jelkami majhno kapelico; verh nizkega zvonika se leskeče svitla zvezda, katero objemajo zadnji žarki zahajajočega solнца.

Vesel stopi Milko v malo kapelico in v svetej tihoti prav pobožno moli. Po dokončanej molitvici stopi bližej k oltarju, ogleduje stare in umetno narejene podobe ter zapazi na nekež klopi blizo oltarja zalo molitevno knjižico. Vzame jo v roke, prebira liste in kako se zavzame, ko vidi koj na prvem listu z lastno roko zapisano svoje imé, in ko knjigo dalje prebira, so mu tudi vse molitvice znane v njej. „Ta knjiga je bila enkrat moja“ reče sam pri sebi, „kako neki pride v to samotno gozdno kapelico?“

Ogledovaje molitevno knjižico pridejo mu v spomin otroška leta, poklekne pred oltar in vroče solzé se mu vlijejo po obrazu; milo zdihuje in pravi: „O kako sem bil srečen, ko je bila še ta knjiga moja lastnina, imel sem ljube stariše, ki so me serčno ljubili, in drago sestrico, s katero sva kot otroka skupaj igrala. O presrečna otročja leta zakaj ste tako naglo minula! Nemila osoda mi je prezgodaj položila mojo ljubo, dobro mater v na-

ročje černe zemlje, roka iz katere sem prejel ravno to knjigo, je že davno v grobu strohnela. Kje ste pa vi dragi moj oče? Ali vas bom še kedaj videl na tem svetu, ali je tudi že vas tuga in skerb položila v tihi grob? — In kje je draga moja sestra, ali še živi, ali je tudi ona že pri vas ljubi starši, ter ste me samega pustili med tujimi ljudmi na svetu. Oče nebeški! tebi je vse znano, usmili se me zapuščene sirote. Ako še kdo mojih ljubih živi, pripelji nas skupej ter usliši mojo vsakdanjo molitev, in molitev očetovo pri blagoslovu, ko sva se ločila. — V neizmerno žalost vtopljen zakrije svoj obraz ter milo joka po svojej zgubljeni rodovini. — Med tem priteče zala deklica v kapelico, in oziraje se po klopi žalostno vzdihne: „O Bog, ni je več tukaj! vse bi bila raje zgubila, kakor svojo ljubljeno knjigo.“ Ko Milko to čuje, vstane izpred oltarja, pogleda zalo deklico in jej podá pozabljeno molitevno knjižico rekoč: „Tukaj imate svojo knjigo, gotovo je vam draga.“ Deklica veselo zakliče: „„Hvala vam, verli mladenec, draga mi je čez vse!““ „Prosim vas, gospica“ nadaljuje Milko, „povejte mi vendar, kje ste to knjigo dobili? Silno me mika to zvedeti.“ „„To knjigo sem našla v zapuščini svojega umerlega očeta, in zategadel mi je drag spomin.““

„Kaj pa so bili vaš oče,“ vpraša nadalje Milko, „in kje ste vi doma?“ „„Ker ste me tako zelo razveselili, da ste mi dali mojo pozabljeno knjigo zopet nazaj, vém, da imate dobro sercé, zatoraj vam hočem rada svojo žalostno dogodbo razodeti. — Moji starši so živeli daleč od tukaj. Oče so bili oskerbnik pri nekem zlahtnem knezu in dobro se nam je godilo. Prihrula je pa huda vojska v naše mirne kraje, sovražnik je vse poropal in požgal, in primorani smo bili bežati v daljne in varniše kraje, kjer so nas dobri ljudje pod streho vzeli. Mati so kmalu od strahu in daljne hoje zboleti, ter po kratkej bolezni tudi umerli. — Oče se napravijo v daljno mesto, da bi si tam službe poiskali; mene vzamejo seboj, bila sem še majhna in stara komaj kákih osem let, brata pa, ki je bil takrat deset let star, pusté v vasí pri nekem rokodelcu. Od tistihmal ga nisem več niti videla, niti slišala kaj o njem. Ali še živi, ali ga bom še kedaj videla, to sam Bog vé.“

Oče so s pomočjo svojih prijateljev dobili dobro službo, pa žalibog bolehal so na pljučih in kmalu po prihodu v mesto umerli ter mene samo pustili. Zadnji dan pred svojo smertjo poklicali so me k sebi in mi rekli: „Ljuba moja Jela, dobro vem, da se mi zadnja ura bliža. O kako težko se ločim od tebe, in kako hudó mi je pustiti svoja ljuba otroka tujim ljudém! Pa dobri Bog bo že za vaju skerb. Naznani mojemu ljubemu sinu, kedár umerjem, da oče več ne živi, in da je bila njegova edina želja na smertnej postelji, da se pridno uči, da bo mogel enkrat za svojo sestrico skrbeti.“ Z oslabele roko so zapisali potem napis na bratovega gospodarja in kraj v katerem prebiva. Po nesreči se je pa listek z napisom zgubil in nismo ga več našli. Zdaj ne vemo, ali moj brat še živi, in kje stanuje, ali je pa že tudi on pri ljubih starših, ker vse popraševanje po njem je bilo zastoj.“

Na Milkotovem obrazu se še poznajo solzé, ki so mu tekale, ko je deklica vse to pripovedovala. Zopet se mu curkoma solzé vlijó, pa ne solze žalosti — ampak solzé veselja. Z nepopisljivim veseljem zakliče: „Jela!

Jela! brez dvombe spoznam po tvojem govoru, da si ti moja prava, ljuba sestra!“ Ko Jela sliši svoje imé, vsa osupnjena stopi nekoliko v stran, čeravno jo je neka nepopisljiva čut vlekla do svojega ljubljenega brata. Čez nekaj časa se mu zopet bliža in dvomljivo vpraša: „„Je li to mogoče, da ste vi moj brat Milko?““ Dà, draga Jela, jaz sem tisti Milko, ki je ostal v vasi pri mizarji, ko si ti šla v daljno mesto z ljubim očetom, katerega, kakor praviš, ne bom nikoli več videl, kajti umerli so naš ljubi dobri oče, Bog jim daj večni mir in pokoj. Tudi jaz nisem slišal nič več od vaju, odkar sta odšla v mesto, čeravno sem večkrat milo zdihoval po vama in hrepeneče pričakoval dneva, kedaj prideta po mene, kar so bili oče pri odhodu tudi obljubili, pa žalibog niso mogli spolniti, ker jih je smért prehitela.“

„„Milko! Milko! ljubi moj bratec, poznam te, da si res tisti, po katerem sem toliko let popraševala; čudim se le to, da te nisem precej na prvi pogled spoznala, vsaj si ves podoben ranjkemu očetu, in ravno tak si kakor si bil pred več leti, ko sva se kot otroka skupej igrala. O Milko, kako sem vesela, da te zopet imam, poklekniva tukaj in zahvaliva se nebeškemu očetu, ki je naji tako po čudnej poti zopet skupej pripeljal.““

Iz globočine serc so zdaj puhtele hvalivne molitve in solzé veselja se obema vtrinjale z oči. Po dokončanej molitvi prime Jela svojega brata za rokó in mu reče: „Ljubi Milko pojdi z mano, da te predstavim svojej dobrotnici. Kako bode vesela moje sreče! Večkrat me je tolažila, kedar sem za starši in po tebi žalovala, zdi se mi, kakor bi bila moja prava mati. Precej po smérti najinega očeta vzela me je k sebi, pošiljala me v mestno šolo in po materno zame skerbela. Pred dvema leti preselile sve se iz mesta na deželo, ker je dobrotnica moja vedno bolehalo zavoljo slabega zraka.“

Med potoma vpraša Milko svojo sestro rekoč: „Povej mi, draga Jela, kako je to, da si ti prišla ravno danes v to samotno gozdno kapelico?“ „„Milko,““ odgovori Jela, „„kapelica ni daleč od mojega stanovanja; precej tukaj za gozdom je prijetna vas, v kateri stanujem s svojo dobrotnico. Imam pa navado, da grem vsaki dan, kedar svoje delo doveršim, s svojo prijateljico v to kapelico vsakdanjo molitev opraviti. Tudi danes je bila prijateljica z mano; med potoma se pa spomnim, da sem molitevno knjižico pozabila, vernem se tedaj sama nazaj in to — k svojej velikej sreči, kajti našla sem tebe, svojega dragega brata.““ Med pogovori prideta do vasi. Veselo pelje sestra Milkota k svojej dobrotnici, ter jej razodene svojo srečo, da je našla ljubega brata, po katerem je vedno hrepenela, in to po kakej čudnej naključbi.

Jelina dobrotnica nekoliko dvomljivo ogleduje zalega mladenča in poprašuje, ali bi znabiti ne mogla med tem kaka pomota biti! — Ko pa Milko vsa svoja pisanja in popotne liste pokaže, je tudi ona bila prepričana resnice in se veseli njunega snidenja in bratovske ljubezni. Milko je dobil s pripomočjo Jeline dobrotnice v vasi stanovanje, v katerem je pričel svoje delo, katero je tako izverstno izverševal, da se je njemu in njegovej sestri prav dobro godilo.

Matilda Tomšič.